

JARNÍ ČASOVKA BÁŠŤ

Myšák – Bášť mi sedla

Na časovku v Bášti jsem se těšil, proto že budu moci opět vyzkoušet víc jak po půl roce svoje nové kolo. V pátek sundávám kolo z háku, seřídím řazení a hlavně brzdy abych nedopadl jako v Bratronicích. Trochu sebevědomě si dávám i bez tréninku posedu a vůbec bez jediného najetého kilometru na koze za cíl se přiblížit k 21 minutám. Minulý rok jsem to dal 22:26, tak uvidím. Na startovním roštu mě Kapřík dal před sebe, takže skoro až na samý konec vláčku a díky tomu přeci jenom cítím malý tlak na to, abych podal lepší výsledek než loni, když už tedy mám to kolo. Kolo si chci šetřit a tak nejedu po ose, ale přibližuji se autem. Při registraci беру číslo a pak laboruji jak ho přidělat na kozu. Díky Kaprově hromadné registraci startuji brzy a nemusel se zbytečně hnát na presentaci. Číslo přiděláno a jedu se rozjíždět. Nic extra dvakrát si dám kopec na Klíčany a jedu na start. Malá nervozita přeci jenom je, ale to k tomu asi patří. Start a v hlavě mi pořád běží: „hlavně klídek, nepřepálit to a nezakyselit se“. Na prvním horizontu vidím pár set metrů před sebou dva šlapkovské dresy co jsou už v druhém kole. V Břežanech už je mám na dostřel a po nájezdu na rovinu do Předboje беру naše šlapkovské bratrské dou. Po dalších pár set metrech sjíždím Ivču. I když to vypadá dobře mám pocit, že loni jsem se cítil lépe a v tomto úseku letěl skoro šedesát a teď tu mám jednapadesát a umírám. Odbočuji k rybníku a roztáčím to co to jde, abych využil setrvačnosti v následném stoupání. Míjím fandícího Iceman a rychlost s přibývajícím procenty klesá. V nejtěžší části tohoto úseku slyším za sebou zvuk přibližujícího se kola. Ano a Kapr mě už bere. Sakra chtěl jsem odolat alespoň jedno kolo a tak s ním zkouším srovnat rychlost. Daří se, ale jen tak dvě stě metrů a pak jen hledím jak se vzdaluje. Nechápu, první kolo míjím časoměru pro mě s překvapením v čase pod deset minut. Kolik tady musel mít Kapr! Tak spokojen s časem si říkám to vyjde a bude to dokonce pod 21 minut, to by bylo super. Druhé kolo se mi jede o poznání hůře a nohám se už moc nechce. Zrakem stále hypnotizují čas na computeru. Nikdo další mě nesjíždí a přede mnou též nikdo, tak jedu jen na morál. Po odbočení kolem rybníku mě bere Radek Procházka s CK Královice. Srovnávám s ním rychlost a hele ono to jde. Ve stoupání opět skvěle fandící Iceman a Strejda s Ivčou, DÍKY!!! Procházku stále tak dvacet metrů před sebou a čas ukazuje, že to vskutku bude pod jednadvacet. Časoměru míjím a na computeru mám pro mě neskutečných 20:40. Naprosto spokojen si jedu vytočit nohy. Po té malé překvapení ve výsledcích, které se trochu rozcházejí s mými údaji na computeru, ale nic strašného. Možná mám špatně nastaven computer nebo slabou baterii a nebo ..... Zkrátka nakonec pořád krásných 20:47

Radim – Jarní časovka Bášť (CKKV) aneb bez hrazdy ani ránu

Prvním letošním silničářským podnikem v okolí Prahy byla již tradičně Jarní časovka v Bášti na 13,5 km, která se letos jela v sobotu 14.4. Ačkoli se jedná o prakticky domácí trať a letos se přidalo i na duben poměrně pěkné počasí (narozdíl od neděle, která celá propršela), ze sokolů jsem tam pohříchu nikoho nezahlédl (podle výsledků tam tedy byl ještě Dan, ale nějak jsme se neviděli). A to tam mám zdaleka nejdelší cestu ze všech! No dobře, letos jsem měl k cestě o něco silnější motivaci v podobě příslibených sněhových řetězů na auto u Ladí a zapomenutých bežkařských kalhot u Pihy (ty jsem sice skutečně získal, ale o jiné zase hned málem přišel, aneb zeptejte se Pihova pejska), takže nešlo čistě jenom o časovku, no ale stejně. K závodu samotnému zhruba toto: Rozjížděl jsem se poměrně důkladně, a to až tak, že při příjezdu na start (kolo i sebe jsem předtím ještě stačil patřičně odlehčit) tam jezdec, který startoval minutu přede mnou, už nebyl a startér lehce vzrušeným hlasem povídal: „Kde se touláš, máš třicet sekund do startu!“ Takže ani nebyl čas na nějakou předstartovní nervozitu a podobné blbosti, jen jsem se zacvakl do pedálů, pustil stopky a vyrazil. Vítr foukal tentokrát z trochu nezvyklého směru, takže v první části to bylo spíše z boku a nejmíň to pak jelo na té nejdelší straně trojúhelníka z Panenských Břežan do Předboje (tak okolo 35 km/h, přes 40 tentokrát jako rozhodně ne), což na výsledné časy asi nemělo úplně ten nejlepší vliv. Tedy alespoň u mě. Od rybníka nahoru to bylo naopak spíše po větru nebo spíš šikmo do zad. Jelo se mi docela dobře, akorát mě trochu potrápily problémy s řazením, neb na časovku jsem nasadil svá vyšší kola a ačkoli to při rozjíždění nebylo znát, tak v plném záběru se potom přehazovačce nahoru moc ochotně nechtělo, ale na to se určitě nevymlouvám, jednak to je moje chyba a jednak to na výsledný čas zase až takový vliv nemělo. Hned v prvním kole ještě před toučkou v Panenských Břežanech mi neskutečně naložil ani nevím kdo, já měl číslo 29 a tohle byl někdo, kdo už jel svoje druhé kolo, ale to byl rozdíl minimálně dvou tříd. Musím se ještě podívat do výsledků, co to bylo za zvíře (5-Tomáš Koutský, I Trénink). Pak jsem jel

úplně sám, tzn. přede mnou jsem nikoho nesjížděl, za mnou taky dlouho nikdo nebyl, až ve druhém kole kousek před Předbojem se ke mně přiblížil jezdec startující dvě minuty za mnou (31-Lukáš Vítek, AB Cycling, nástupce SOS), ale ten už mě předjel tak nějak normálně. Chvilí jsem si ho držel na odstup 15 až 20 m, ale pak mi, to musím přiznat, ještě trochu poodjel. Nicméně celou dobu jsem držel konstantní tempo na nějakých 180 tepech +-5 a věřil jsem, že si alespoň vylepším svůj osobní rekord (22:52), leč v cíli se stopky zastavily na 22:54 - takřka na chlup stejně jako loni. A vlastně jako téměř pokaždé, protože kromě předloňského ročníku, kdy tam část startovního pole včetně mě chytila takový skoro uragán, jsem se vždy vešel do poměrně těsného rozmezí 22:52-22:55 minut. A stejně tak tedy i letos. V celkovém pořadí to nakonec letos stačilo pouze na 71. místo z 88 celkem (v kategorii B 31. z 33), což je tedy dost propadák, asi budu muset pořídit nějakou hrazdu, bez toho už jsem v rovinatých časovkách zjevně nekonkurenceschopný. Na druhou stranu tyhle časovky nejsou moje doména, mnohem raději mám ty do kopce a tam si zatím bez hrazdy vystačím. Dan obsadil pěkně 48. místo (25. ve stejné kategorii). Vyhrál Petr Novák (Lawi Author team) za 17min50s – myslím, že to je suverénní rekord tratě. Jinak po závodě jsem si ještě dojel posbírat pár nových vesniček jako např. Libiš a Neratovice, celkem něco přes 60 km a byl to nakonec zase jeden docela hezký den na kole. Každopádně velké díky pořadatelům, že i v této k silniční cyklistice nepříliš příznivé době pro nás tyhle akce s nadšením sobě vlastním stále pořádají!

PRAHA-DOKSY

Dreamer – Doksy aneb nebude li prset, nezmoknem!

Doksy 2012, pry možná poslední ročník, hmm to bych si neměl nechat ujít, sice před 30 rokama kdy tenhle závod začal jsem chodil do skoly nebo kam ale i když jsem to loni jel poprvé ta tradice je v tomhle závodě stoprocentně citit! Beru pulden dovoleny v práci a vyrazím. V metru potkávám Rudu z KPO, leaderu CKKV serialu, dobrá nahoda! Na startu spadne par kapek ale mrak brzy prejde jeste kontroluju radar vypada to slibne ze by prset nemuselo! Kratke rozjeti a jede se. Bohuzel prvnych cca 20 minut pouze vyletnim tempem do 30kmh je to nezvyk jet pri zavode takto. Zavory jsou tentokrat nahore a za nimi se začne zavodit! V Cecelicich mi to loni ujelo po napojeni na hlavni letos si to hlídám a delám dobre, na hlavni se jede velmi ostre jsem na nejakem 15 miste a vidim mensi diru tak to hned lepim a jsem tam! Za nami uz dira, zajimave jak staci malo a hned se to trha :) Od nas raketak Malina a take Bonzo, jede uzasne, ani se nedivim posledne na Kolodejich mi na Habru ujel! :) Letime dal odbocka na Repin, pri odboceni z hlavni se ohlizim zbytek pelotonu kousek za nami, no loni jsem v nem byl, letos jsem v celni grupe, tak aspon nejaký vyvoj. Repin jedu na velkou, boli to, ale kopec je to kratky takže se to da vydrzet, bohuzel periferne vidim ze Bonzo uz s nami není skoda tohle mel vydrzet! Pak se blizime ke Kokorinskemu udoli a začne ta bourka, ostrý dest, porýv vetru a Malina kacejici se na zem v zatacce, to je vse co si vybavuju. Protoze jsem na konci grupy mijim ho a ptam se jestli je ok pry ano, proste Malina! :) Jeho pad ma ten efekt ze vsichni jednou razem hodne opatrne v zatackach a z kopce. Zkousim jet bez bryli ale je to jeste horsi takže je zase nasazuji zpet. Takze s nimi docela v poho stiham sjezd do Kokorinskeho udoli. Tam je to vrchol zoufalosti, leje, hrmi, total mokro a do toho 12 nebo kolik zoufalcu na kole, ridici protijedoucich aut si museli klepat na celo. Udoli se pekne vezu v baliku, stridam, jen obcas nechavam trochu diru ale nikdo mi nenadava nastesti. Pak prijde Romanov jedine o co se staram je abych nebyl posledni a nejel sam az budeme nahore. Uplne celo tim padem nesleduji, hakuji konec nasi grupy. Nahore se zformujeme do asi 6-7 lidi a jedeme dal, pred nami 4 lidi včetne Maliny. Ty kostky za Romanovem peklo fakt to klouzalo i vse. Sjezdy taky opatrne, nekolikrat po vzoru lidi přede mnou vycvakavam nohu z pedalu pro udržení stability. V brdkach pred koncem nam nejdriv nastoupi Vejmelka ze Sparty, pak ho sjedem a on odpadne. Jeste jednoho Vokolka vytratime a jedeme do cile v 5 lidech, jinej Vokolek nas ale jeste dojede a spurtujem tak o 5 misto udajne. Necely km pred cilem zkousim nastoupit a roztrhat to, ale marny vsichni se vyvezli a ospurtovali me, takže možná ani ta TOP10 nebude uvidime, neresim! V cíli se rychle prevleci, překvapive je tam sucho, hmm. Pekny závod, ted den pote mi prijde jestli jsem ho vubec jel, prijde mi jakoby se to vlastne cele ani neudalo! Tak snad zase za rok v Doksech!

Gejza – Doksy Doksy Doksy

Rok se s rokem sešel a jsou tu zase mé milované Doksy. Letos poprvé startuji s druhým balíkem a tak se těším, že to nebude žádné honění, ale příjemná vyjížďka v pěkném počasí. Po shlédnutí startu prvního balíku se pomalu řadíme na start, kde si od pořadatelů vyslechneme, že kuli známým problémům s pořádáním závodů jedeme až k závorám před Všetaty jen poklidné tempo za zavádějícím vozidlem. Takže k závorám se jede poklidných 30 km/h a probíhá diskuze mezi závodníky. Za Mratínem se na špici balíku formuje oranžové komando ve složení eliták Kapr, letos skvělý Kolíkáč, a dva domácí já s Diablem. Dojeli jsme až k závorám, které nezklamaly a opět byly dole. Rychle něco pojíst a za chvíli to vypukne. Závoru letí na horu a je tu start. Nevím co mě napadlo, ale zabral jsem a jel co to dá, když se ohlednu vidím, jak se balík vzdaluje a tak si říkám, že si užiju trochu slávy. Za Všetatama se otáčím a balík nikde, tak jedu na plno a v duchu si říkám, že by bylo pěkné být i v Čečelicích první, což se mi daří, ale balík už je na dostřel, a při vjezdu na Boleslavskou silnici mě dojíždí a čelo mi mizí v dáli. Před Řepínem se zařazuji asi do 12 členné skupiny, s kterou jedu přes Řepín, a dál pokračuju směrem ke Kokořínskému údolí, kde nás cestou skropí silný déšť. V této skupině jedeme v pravidelném střídání až pod Romanov, kde ve stoupaní se trháme a tvoří se 5 členná skupina, kde jsem já 2 borci z ckkv a další 2. (jen se chci zmínit, že na Romanově stál BOBEK a vytvořil atmosféru jak na Giru, nebo Tour). Následné kilometry jedeme již v zmíněné 5 členné skupině až k cílovému stoupaní, po cestě se sice občas někdo pokusí o nástup, ale brzo se pokorně vrací do skupiny. Poslední km před cílem se opět trochu taktizuje. Já se pokouším o nástup cca km před cílem s tím, že bych mohl zbytek skupiny utrhnout, ale to se samozřejmě nedaří a tak spurtuje do cíle všichni. Z naší skupiny dojíždím 3 a to zas není tak špatné. Celý promočený (propocený sjíždím k restauraci kde dám jedno pivo, sedám na kolo u hurá na Prahu. DOKSY opět nezklamaly a byl to pro mě vrchol sezony jako každý rok. Už se těším na 3 ročník v roce 2013. Díky chlapi z CKKV za tento závod

Kolíkáč – Doksy aneb noc šampiónů!

Manifestační jízda za doprovodem autem proběhla nad očekávání dobře, na špici Kapr ve žlutém dresu jako průběžný leader, postupně okolo sebe má svoje domestiky, Diablo, Gejza a já mu děláme závětrí těsně za zavádějícím vozem. Neskutečný pocit, 4 Šlapky táhnou II. balík vstříc 30. Doksům! Za Kostelcem jsou závoru dole, tak se vyčurat, napít a jde se na to. Je zatroubeno a Gejza se vydává do úniku, kotvíme špic, ať si užije pár minutek slávy. Průjezd Všetaty, Kapr zdraví Orlika, já se jen soustředuju na správné projetí zatáček a na točení se u špice, nesmí být žádný propad dozadu, první síto Čečelice jsou cítit ve vzduchu. Gejza stále v úniku, čečelická vracečka, nechávám velkou a letíme vstříc horizontu. Přeletíme přejezd, teď nepodcenit kostky a točku na hlavní, fiha, tatam jsou předchozí utrápené roky, kdy jsem tady jel totál podlahu a stejně to ujíždělo. Sjeli jsme Gejzu, s Kaprem se moc nehrneme na špic, je to trochu chaotické, pár bezzubých nástupů, prostě se čeká na Řepín, kde se to bude určitě porcovat. A taky že jo, jede se řemeslo, nechal jsem velkou jako většina ostatních a než se člověk rozkouská je tu vršek kopce a Kubajz, který bezradně mává v krajnici s kolem. Ale není čas na přemýšlení, zase vypnout mozek, rovina se jede a není radno vypadnout z háku. Zvedá se pěkný bočák a nebe potemnělo, vypadá to hrozně. Je to neodvratné, lokální bouřka přímo nad námi, přívaly vody se hrnou ze shora, kapky, jako ostré jehličky píchají do rukou, během minuty jsme promočeni skrz na skrz, sprchujeme se navzájem, přes brýle přestávám vidět do toho hromy a blesky nad hlavou. Nadávám na všechny meteo radary, toto prostě nebylo v plánu! Vzpomenu i na Dreamera, chudák, ten musí být úplně rozložen. Zase zkusí někdo odjet, ztratil jsem docela přehled co se kde děje a spíše ze zadních pozic kontroluji čelo závodu. Není vidět na krok, silnice plná vody, trefit teď díru je s námi amen. A ve sjezdu si to už jeden roluje po asfaltu do křoví, Holandřan pak v každé zatáčce vycukává nohu a brzdí kufrem, borec co padl se vrací, přestává už pršet, jsme v údolí, Svobodin odjíždí, snažíme se trochu občerstvit, je nás stále kolem 20 lidí. Začínáme se pravidelněji točit, rychlost kolem 40 km/h., ale Svobodin stále s 50 metrovým náskokem, Vitas hlásí, nechte ho vyvětrat... Silnice stále plná vody, štěrku a písku, ale i přesto si užívám jízdy vedle borců CKKV jako je třeba Pepa Vejvoda či Michal Štěbeták. Teplota rapidně klesla, u Grobiana vzpomínáme s Kaprem, jak nám tady na zimácích bylo o hodně tepleji. Blíží se Romanov a mě opouští veškeré sebevědomí a bojovnost, začínám cítit divné cukání v lýtkách, jakoby předzvěst křečí, co jsem měl na Sázaráku. Není mi vůbec do zpěvu, představuji si, jak na Romanově pochoduji v krajnici, to prostě s nimi nedám. Romanov je tu, dole stojí Mišutka s otcem a loví přehazovačku z drátu, no do háje. Jedu

naprosto odevzdaně na ocase grupy, pár lidí jsme již sice nechali dole, ale stále asi 10 střelců přede mnou a začíná mi naskakovat zlověstná díra. Tak jsi skončil kamaráde, co je ti platné, že jsi dojel až sem, Romanov Tě posílá do propadliště dějin... Bojujeme společně s Martinem Čurdou, stále čekám zásek do lýtek či do stehén, ale s přibývajícím kopcem se mi začíná jet čím dál tím lépe, svaly se zahřály z toho mrazáku v údolí, a když se zjeví nakloněná rovina k horizontu, začnu slyšet zdáli zvuk trubky a dostávám se do varu. To musí být Bobek, bleskne mi hlavou a nemýlil jsem se. Tam, kde se nám zjevilo před lety cyklistické nebe v podobě Vyhupa, to co zažívají borci na závodech ProTour, to bylo pro nás přichystáno letos na Romanově. Kotel je slabé slovo, to bylo boží dopuštění, transfúze oranžové krve, neskutečný, nezapomenutelný, díky bejku! A já si zacvakal duálama, zvedl zadek a nohy jely a jely a přehučil jsem celou grupu. A v hloubi myslí mi znělo Kaprovo: „kostky ve Mšeně budou rozhodovat!“ Jo, mě nedostanete, Paudera s Klímičem odskočili a já se vrhám do sjezdu do Mšena hned za nimi, zvolna vytočit točku a jdeme na kostky, kolo tancuje jako smyslů zbavené, podkluzuje to a s Kaprem vedle sebe zdoláváme rozhodující úsek závodu. A Kapr nekecal, opravdu se to tady zase rozhodlo, i když to vypadalo tak nevinně. Před horizontem Kapra pouštím, přešel mě Svobodin, vpravo je Vitas, pohoda, je to jasný, zakousnu se do nich a po chvíli se zase všichni sjedeme. Ale to byla osudová chyba. Kapr se přísál za duo Klímič-Paudera a začínají nám mizet. Vitas se Svobodinem se protočí, je tu i duo SWEEP Prokeš-Hennlich, no já se už do toho teď nebudu pouštět, přeci nebudu sjíždět Kapra. Hned to pochopili, pěkně se přede mnou točí a já se vezu jako leader . No jo, ale trojka vepředu nám zmizla z očí, takže to vypadá, že je rozhodnuto. Teď mi začne šrotovat v hlavě, jestli by to nějak nemohlo klapnout na podium, ale hned to zavrhuji, před námi jsou 3, vyhlásují vždy 5 lidí, no jo ale Vitas, Svobodin, Prokeš, vyhlášení spurtěři, ti se zvednou a já jen zamávám. No velká škoda, že jsem neháknul Kapra, síly na to byly, jen hlava to blbě vyhodnotila, mohli jsme třeba uhánět ve 4 vstříc Tachovu. Ale to jsou kdyby, teď neudělat chybu, sjezdy kloužou, díry se trefují, ale nemusím makat na špici, to je krásný pocit. Začínáme pomalu sjíždět osamocené bojovníky z I. balíku, a jeden z nich je i pěkně vybarvený, je to náš Hulis. Houknu na něj pojď, a on skvěle zaloví a drží s námi vyrovnaný krok. Vybaví se mi vzpomínky, kdy jsem taky v mladém balíku se mohl aspoň chvíli svést s veteránskými ostrostřelci včetně našeho Vyhupa. Blíží se cíl, hodně jsme zvolnili, dojeli jsme další početnější grupu mladých a přijali jejich tempo, dokonce po chvíli parádně jedoucí Hulis odjíždí asi se třemi vstříc cíli, my čtyři veteráni stále u sebe, Vitas hlásí „L\ultimo Chilometro“, je to klid před bouří a když jsme na 200 metrech jako střela vystřelí Prokeš, za ním Svobodin, zkouším taky co to dá, Vitas na pravoboku svěsil nohy a jen si užívá naše snažení, řve na mě, ať jedu, no málem to vyšlo, Svobodin svěsil před čarou a já mám přední kolo o pár centimetrů za ním. Hmm, tak to u mě nevyšlo, ale Kapr je třetí, to je skvělý, po chvíli ho nacházím a zase se dojemně obejmeme . Doksy jsou za námi, byl to match se vším všudy, moc jsem si přál přejet Romanov mezi nejlepšími a to se povedlo. S Kaprem pivko od Slunečních hodin, ale dává se do nás pěkná klepavka, Vitas ukazuje dokonce málem omrzlé ruce, no pakujeme se rychle do kempu do sprchy. Škoda, letos to na násvi nevyšlo, mrzelo mě, že se nekonal pokec se Šlapkami, omluva všem, ale bylo to o zdraví. V kempu Svobodin, který mě uzemňuje zprávou, že Paudera je už v kategorii Ctíhodní a tím pádem jsem na 5. pódiiovém fleku a budu tam společně s Kaprem! Hned to s naším žluťákem glosujeme euforickou hláškou: „ to se vožereme!“ a ani jsme netušili, jak blízko budeme pravdy . Vařící sprcha, kola do chatky, rozvěsit promočené hadry a učesat se na vyhlášení ... když jsou na pořadu Veteráni, VLK překvapivě hlásí a na 4. místě se umístil ... Kapr hned startuje za ním, proč nevyhlásují jako obvykle i 5. místo, prý sponzor nedodal ceny, ale že ho nakonec vyhlásí, když si to Kapr přeje . Stojím na podiu na legendárních Doksech společně s Kaprem, ten bělečský sen pokračuje, jsem dojatý, je to tam! A ke vši té radosti tu máme ještě stříbrného raketáka Malinu, gratulace bejku, já Ti věřil hned u auta u teplárny, když jsme dofoukávali těch 120 psů a balík odjížděl . Začíná večírek, v tomto jsou Doksy jedinečné, ten pokec k nim prostě patří, letos navíc okoušen i reprezentantem ČSSR a dovolím si tvrdit, že páteční 3 hodina ranní z nás udělala opravdové šampióny! Doksyyyyyy!

Radim – Křest bouřkou aneb Praha-Doksy 2012 (autor: kolega Ondřej Vácha)

Praha-Doksy je záležitost nanejvýš tradiční. Počátky sahají kamsi do let, kdy jsem byl ještě vesele na houbách a tak není divu, že se i letošní poslední květnový čtvrtek sešlo na startu hodně přes sto (vesměs) rutinérů s různorodou škálou ambicí (přesně 142). Trochu speciální ambice jsem měl i já, protože doposud jsem byl kolař výhradně rekreační a nový Fondriest R20 mi kukal v ložnici teprv od

března. Dlouho dopředu jsem měl v plánu, že závodní debut bych si měl dát právě na Doksech, protože je to akce „skoro domácí“ jednak pro Veltěžáky, tak pro mě, protože u Doks jsem vyrůstal a znám tam na silnicích každou bouli:o) Obvyklá nervozita před startem byla i tentokrát. A notně ji živila zejména nejistá předpověď počasí, dál pak dohady kdo vůbec pojede. Spekulace o zdravotním stavu, šetření sil na Sudety i dalších objektivních i subjektivních vlivech byly na pořadu hned několik dní. V místě tradičního startu u teplárny v Třeboradicích se nás nicméně nakonec sešlo 5 sokolů. Kromě Přemka, který po dlouhé treninkové pauze chtěl hlavně pošetrřit kolena, to byl Radim, Michal, Zbyněk Dus a já. Jako ústupek moci úřední se letos muselo jet prvních, dopravně nejexponovanějších 15 kilometrů za vodicím autem. Narozdíl od loňska, kdy se podle tehdejších účastníků rozjel hned od startu pořádný masakr, pořadatelé opravdu dostali příslibu manifestační jízdy a balík se tak trochu nervozně posouval rychlostí odhadem tak 30kmh vpřed. S několika drobnějšími problémy jsme projížděli tradiční trasu Hovorčovice – Měšice – Mratín – Kostelec. Po přejetí Mělnické státovky byly závody nahoře, takže byl zamáván ostrý start. Kupodivu se nekonalo nic zvláštního, každý se sice během jízdy za vozem cpal vpřed, ale najednou jako by i na borce vpředu padla předtucha prvních kopců, a tak až k ceduli Čečelice se jelo tempo rozhodně přijatelné. Naopak jak rudý hadr na býka měla na závodníky efekt Čečelická náves, kde najednou všichni dupli do pedálů a bylo jasné, že zno od plev se začne prosévat hodně brzy. První rozřazovací kopec stíhám zcela bez výkonnostních rezerv na chvostu prvního balíku. Přema a Michal tam jsou. Radima jsem ale neviděl a Dusík vypadal už na patě kopce, že nadešla jeho chvíle (a viděli jsme ho až s odstupem v cíli). Na Byšických kostkách ovšem i mě plíce říkají jasně „Končíš kamaráde!“ a po nájezdu na Boleslavskou se loučím s vedoucím balíkem. Chvilu trpím zcela sám, až mi krev do žil po chvíli dodá pohled na Michala, který si taky musel vystoupit a pomalu se mu přibližuju. V tu chvíli jedeme tak 3. Sbíráme odpadlíky z čela (včetně Michala), docvakává nás pár dalších ze zadu a mezi nimi Radim. Tvoří se zárodky toho, co by případný komentátor nazval „třetí balík“. Peloton přede mnou se aktivitou Svobodáka s Jirkou Ježkem totiž roztrhl na 2 skupinky, první tak 10, druhá možná 20 lidí (tam relaxoval Přemek svoje kolínko). Na Boleslavské silnici se takto zrodí náš balík cca 15 lidí, kteří budou bojovat o pozice kolem 4. desítky. Kupodivu po počátečním utrpení se mi jede tak nějak pořádně líp, a tak ani Řepín nevnímám jako jako nějaký kopec a vklidu si na čele balíku nahoře přebírám banán od neznámého fanouška u trati:o) Taková malá osobní horská prémie pro mě:o) Od Řepína je situace výrazně klidnější. Stále jede balík možná 15 jezdců, aktivních na čele je tak 7-8 a já mám radost z toho, že jsme to i my 3 sokolové. Kromě nás se na tempu podílí nejvíc asi dvojice SOSáků (teď ABCycling), jinak po dvou jsou přítomni ještě Vinohradské šlapky a dál je to takový barevný koktejl. Tempo se jede poměrně slušné, byť někteří mazáci mrmlají pod vousy, že učebnicové střídání vypadá jinak. Na vyvýšené planině kolem Nebužel obyčejně už výhled na Housecké vrchy a Vráteckou horu předznamenává blížící se rozhodující kopce, ale teď je výhled jaksi pryč. Místo něj ocelově šedá stěna věští, že pokud nebudem mít štěstí, suší určitě nedojedem. Neměli jsme. Hned za vsí Nebužely se mračna protrhly a jinak kvalitní asfaltka se změnila ve velkou louži. Mám možná trochu štěstí, že zrovna jedu trochu sám, pár vteřin před skupinou, protože v plýskanici přestaly fungovat nejen brýle, ale i brdy a ve sjezdu přes Střemy jsem se nikoli jednou podíval k opačné krajnici. V kosořínském údolí bouřka postupně slábne a prší už „jen tak normálně“. Dávám tyčku. Skupina vypadá stále stejně. S Michalem pracujeme vpředu a Radim zkušeně skoro celé údolí spořádaně číhá na chvostu.. Taková už je role lídra:o) Jak se blíží Romanovská HP, skupina ztlačně polevuje ze snažení (v údolí se jinak jelo tak 35-38 kmh a sjeli jsme další 2 odpadlíky) a každý se snaží nějak připravit na rozuzlení závodu. Někdo se protahuje, někdo krmí. Odbočka v Ráji je tu ale dřív než se naděješ a začíná to pravé řemeslo. Tak do půlky kopce se držíme všichni 3 vpředu skupiny, ale já začínám cítit, jak sotva tahám nohy z medu. Otáčím babský převod 34/23 a trpím. Nebýt několika skupinek diváků podél trati, byl bych už tak 300m před cílem asi svěsil nohy, ale zkusím ještě dolovat rezervy a na černo před očima přejíždím čáru Vitáckovy horské prémie. Když se trochu seberu a rozkukám, zjišťuju ale že není tak zle. Skupinka mi odskočila tak na 15 vteřin, tak se rozhoduju ještě to dneska nezabalit a pokouším se o riskantní sjezd. Podobný průběh to se mnou mělo i na Mšenských kostkách, jenže pak jsem někde chytil druhou mízu a skupinu definitivně dotahuju před výjezdem skrze Lobeč. Nahoře v Nosálově u nástupu do dlouhého sjezdu jsem dokonce znovu první a pozoruju, že balík se dost proměnil. Nabrali jsme nejspíš zas někoho zepředu, hodně jezdců jsme postráceli na těch několika stoupáních, a jednoho spektakulárním a zřejmě bolestivým způsobem v serpentíně Nosálovského sjezdu. Radim jede v klidu to svoje, jen Michal už stihl zabojet s křečemi a o svých ambicích už se vyjadřuje pesimisticky. Je

jasné že souboj o pozice ve 4. desítce se odehraje v početné skupině. Nahrává tomu jednak konec velkých stoupání, druhak opravdu mizerná cesta, kde se nikomu moc jet nechce (co by to taky bylo za jarní klasiku:o)... Jako jediná „stáj“ ve skupině máme výhodu 3 jezdců, tak Radim začíná režírovat, že vzhledem k našim spurterským schopnostem (čti „mizerným“:o))) bychom měli raději zkusit nástup. Vytipoval 2km před cílem. Bohužel už se ale nyní jede na dost úzkých cestách a občasné mininástupy střídané úpadky k výletnímu tempu přispívají k poněkud nervozní atmosféře v balíku.. Nějakých 5km do cíle u usedlosti Týn vidím jak Radim využívá zakolísání tempa, zatancuje a odsakuje tak na 15m. Na nic nečekám a pouštím se za ním. Než jsem ho dojel, Radim bohužel rezignuje, jenže teď se cítím dobře zas já, tak házím plány za hlavu a sázím vše na jednu kartu. Další 3km je to podlaha, občas se ohlédnu a vida, že mám být max 30m, se mi ještě nechce vzdát. Jenže vzdát to nechtěl ani zbytek skupiny a 1,5km před cílem tak byl s prvním „nástupem“ mé kariéry amen. Nedá se nic dělat, rozhodnou poslední 2 zatáčky a cílový kopeček. Znáám to tu jak své boty, ale to mi dopředu nepomůže. 10 členný balík se 3 sokoly se drží furt pohromadě. Místo nějakých nástupů spíš velmi zvolna zrychluje. V poslední pravé zatáčce jsem v druhé řadě, notně prošítej z 3km solo snažení. 100m před cílem vidím jak první nastupuje mladík v dresu Ski Paudera (René Šnajberk), a tak (aniž bych nějak chtěl, spíš mi to zavelelo samo) to zkusím roztočit, daří se mi prosmýknout kolem první řady zprava, shazuju o 1 nahoru, stoupám si, chybí tak 30m ... pak už si pamatuju jen seřadiště za cílem. Kyslíkový dluh asi vypnul krátkodobou paměť, ale tak nějak hřejivě tuším, že jsem urval 2. Místo..Tedy samozřejmě někde ve čtvrté desítce, ale perspektivou okamžiku je to pro mě skoro jako podium na etapě Gira:o) Dílčí spurterský souboj už uhájil zmíněný mladý René Šnajberk. V cíli se shledávám s Přemkem, který si pochvaluje, že ho koleno nechalo jet a i navzdory obřímu treninkovému výpadku dojel na slušném 25. místě v čase 2:15:52. My 3 jsme se nakonec seřadili na stejném čase 2:21:58 v pořadí: 35. Ondra (já), 40. Radim a 43. Michal. Trochu déle se čeká na Dusíka, o kterém bych snad jen zpravodajsky napsal, že svůj cíl dát letos pod 2:30 mu bohužel utekl. Pro úplnost ještě dodám, že pro celkové vítězství si dojel Svobodák (2:07:49) před Jirkou Ježkem, ve veteránském balíku pak David Klíma, a mezi děvčaty Hanka Doležalová. Mám li hodnotit, převažují samá pozitiva: Přemek dojel se zdravým kolenem a ještě slušně, bouřku jsme přežili, nepřezehlili nás veteráni, nikdo nelehnul a já jsem si dokázal, že přechod z rekreační na hobby-závodní cyklistiku zvládnou, aniž bych se za sebe musel stydět. Vyjetí 15km kolem Mácháce i večere v putice ve Starých Splavech byla už jen taková příjemná tečka. Negativy byly snad jen slabší účast Sokola a na mém kole pak rozlomený košík, co by kauzální následek extrémních rázových jevů na Byšickém železničním přejezdu. Takže zbývá už jen poděkovat pořadatelům z CKKV, že se jim daří tento tradiční závod držet při životě a začít vydatně regenerovat... Po-potitíí jsou totiž Sudety:o)))